

Arrest

nr. 293 623 van 4 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANGENECHTEN *loco* advocaat O. TODTS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger, geboren in Tabriz. Uw moeder is etnische Azeri, uw vader etnische Fars. Uw ouders gingen uit elkaar toen u nog zeer klein was. U verhuisde samen met uw moeder en twee broers van Tabriz naar Karaj, uw vader verhuisde naar Hongarije. Sindsdien hadden jullie geruime tijd geen contact meer met jullie vader. U was geen praktiserende moslim. Via uw broer E. R. (...) (O.V. (...)) maakte u kennis met het christendom. Vlakbij jullie woning was een kerk waar uw broer één of twee keer naartoe ging. U besloot hem te vervoegen en samen gingen jullie nadien nog zo'n drie à vier keer naar de kerk. U en uw broer bekeerden zich op hetzelfde moment in de kerk. Op een bepaald moment was u op de universiteit terwijl uw broer naar de kerk was en er samen met twee andere kerkleden

en pastoor A. (...) werd aangehouden. Uw broer werd drie dagen vastgehouden bij de politiediensten in Karaj. Daarna diende hij zich elke woensdag te gaan aanmelden. Ze hadden tegen uw broer gezegd dat ze ook op de hoogte waren van uw kerkbezoeken en dat u zich ook wekelijks op woensdag moest aanmelden. Op deze vraag ging u echter niet in. Na het incident ondervond u druk. Jullie kregen sms'en waarin stond dat jullie niet konden deelnemen aan bijeenkomsten en jullie niet actief mochten zijn op sociale media. Ongeveer één à twee maanden na de arrestatie van uw broer werd hij door de rechtbank veroordeeld tot een celstraf van vijf jaar en 80 zweepslagen. Uw broer ging in beroep maar het vonnis van eerste aanleg werd bevestigd en de straf werd uitgevoerd. Hij ontving de zweepslagen maar kocht de celstraf af. Hoewel de straf werd uitgevoerd hadden jullie schrik dat jullie toch iets zou overkomen. Uw broer moest zich immers nog steeds elke woensdag gaan aanmelden bij de autoriteiten. Intussen had jullie vader opnieuw contact met jullie gezocht. Hij heeft een bakkerij in Boedapest en had mensen nodig om in zijn winkels te komen werken. Dit kwam goed uit voor jullie want jullie vreesden jullie leven en u beschouwde het voorstel van uw vader als een mirakel. U stopte met uw studie. Jullie verlieten Iran met een Hongaars werkvisum en jullie paspoort. Na jullie werk in de bakkerij gingen u en uw broer naar een kerk in de buurt. Eén van de vaste klanten van jullie vaders bakkerij had jullie er gezien en had dit tegen jullie vader verteld. Uw vader, een erg gelovige moslim, veroordeelde jullie gedrag en was bang dat zijn reputatie zou geschonden worden. Jullie vader was kwaad en dreigde ermee jullie problemen te bezorgen. Hierna kwamen jullie naar België waar jullie op 17 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming indienden. Vier à vijf maanden nadat u en uw broer Iran verlieten hoorde u van uw moeder dat er nog twee mannen in burger naar uw broer kwamen vragen. Uw broer wordt nog steeds in de gaten gehouden. Heden gaat u naar een (vermoedelijk) protestantse kerk in Tienen om te bidden. U bent er echter niet aangesloten bij de kerkgemeenschap. U vreest bij terugkeer naar Iran opgesloten, gemarteld en gedood te worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw origineel paspoort neer, een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje), uw melikaart (identiteitskaart) en uw rijbewijs. Na uw onderhoud bezorgde u nog een attest (d.d. 30 juli 2022) van de kerk Onze-Lieve-Vrouw-ten-Poel waaruit blijkt dat de koster u regelmatig zag bidden in de kerk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw broer E. R. (...) werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Uit uw en uw zus' verklaringen blijkt dat jullie bekeringen tot het christendom gelijktijdig verliepen. U leerde A. (...) en via hem het christendom kennen, u sprak hierover thuis en zo raakte uw zus ook geïnteresseerd (CGVS E. (...), p. 10; CGVS F. (...), p. 7).

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan jullie beweerde bekering(sproces) in Iran.

Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij/zij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker.

Jullie verklaringen over jullie bekering tot het christendom zijn echter ontoereikend.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Armeense pastoor A. (...) u de weg naar het christendom getoond heeft.

Zo is het opmerkelijk dat u als sjiitische moslim zonder enig voorbehoud werd uitgenodigd door een Armeense pastoor in zijn huiskerk (CGVS E. (...), p. 13). A. (...) was als Armeniër immers een geboren christen (CGVS F. (...), p. 15) die in Iran de vrijheid krijgt om binnen de eigen bevolkingsgroep hun geloof te belijden. De Armeense kerkgemeenschap zondert zich af van de Iraanse maatschappij, o.a. door geen moslims toe te laten in haar sportclubs, scholen en gebouwen, dit om op goede voet te blijven met de Iraanse autoriteiten en om zo hun gemeenschap te beschermen. De beschikbare informatie maakt duidelijk dat de Iraanse autoriteiten de Armeense gemeenschap met rust laten zolang zij al hun activiteiten binnenshuis houden. Deze regeling met de autoriteiten kan enkel blijven bestaan mits een strikte naleving van het verbod om geen moslims toe te laten, hetgeen ook geldt voor christelijke vieringen. Dat A. (...) u trachtte te overtuigen van het christendom en zich tijdens huiskerkvieringen zou inlaten met bekeerlingen, kan dan ook niet zomaar worden aangenomen.

Verder kan er gewezen worden op een aantal incoherenties tussen uw verklaringen en deze van uw zus. Niet alleen was uw zus niet op de hoogte van het feit dat u via een zekere A. (...) op uw werk in aanraking kwam met het christendom, hetgeen op zich reeds opmerkelijk is (CGVS E. (...), p. 4, p. 10 en p. 13), uw zus beweerde zelfs dat u A. (...) voor uw bezoeken aan de kerk helemaal nog niet kende en dat u hem via uw vrienden F. (...) en Al. A. (...) had leren kennen (CGVS F. (...), p. 15). Sterker nog, uw zus verklaarde geen enkel idee te hebben hoe u in aanraking kwam met het christendom. Er was volgens haar niemand op uw weg gekomen en u werd door niemand geleid naar het christendom. U werd volgens haar een christen op eigen initiatief. Ook hoe u uw weg naar de kerk vond was haar onbekend. Dat uw zus geen enkel idee heeft hoe u de weg naar de huiskerk vond ofschoon u verklaarde dat nadat u pastoor A. (...) leerde kennen u over hem tegen uw zus vertelde doet de wenkbrauwen fronsen. Ze stelde weliswaar dat u met uw vrienden F. (...) en Al. A. (...) naar de kerk ging, maar hoe u effectief met hen in de huiskerk was beland, wist uw zus niet. Evenmin kon zij zeggen hoe u Al. A. (...) en F. (...) leerde kennen (CGVS E. (...), p. 10; CGVS F. (...), p. 13-14). Wat ook nog in het oog springt, is dat uw zus niet eens kon zeggen waarom u zich tot het christendom had bekeerd. In dit verband kon ze enkel hypothesen uiten over uw onvrede met de islam. U had haar immers de redenen van uw bekering niet verteld (CGVS F. (...), p. 7). Dat jullie volgens uw zus samen in aanraking kwamen met het christendom en jullie samen besloten om christen te worden (CGVS F. (...), p. 7), maar uw zus niet de minste informatie heeft over uw bekering(sproces), is niet aannemelijk. Immers, van bekeerlingen die als broer en zus hun land zijn ontvlucht net omwille van hun (gemeenschappelijke) bekering tot het christendom kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat, gelet op het belang en de invloed van een bekering op iemands leven, er over elkaars bekeringsproces met elkaar wordt gediscussieerd, overlegd, gebrainstormd en gesproken. Dat jullie dit kennelijk niet hebben gedaan, zet de geloofwaardigheid van jullie bekering ernstig op de helling.

Ook legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment dat A. (...) u uitnodigde in zijn huiskerk. Zo verklaarde u enerzijds dat A. (...) u één jaar na uw kennismaking met hem uitnodigde en naar de huiskerk bracht (CGVS E. (...), p. 4). Anderzijds vertelde u dat hij u één maand na jullie kennismaking uitnodigde om naar zijn huiskerk te gaan (CGVS E. (...), p. 13). Dat u A.'s (...) uitnodiging voor zijn huiskerk niet correct in de tijd kon situeren zet uw bewering dat hij u de weg naar het christendom zou hebben getoond verder op de helling.

Vervolgens kunnen er ook vragen gesteld worden bij uw bijzonder snelle bekering tot het christendom. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, hetgeen hier duidelijk niet het geval is. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat u zich een christen voelde vanaf de eerste keer dat u [in Iran] naar de kerk ging (CGVS E. (...), p. 4). Het is in dit verband bevreemdend dat u zich uiterst kritisch uitlaat over de islam. Zo meende u bijv. dat er in naam van de islam veel onrecht aan mensen werd aangedaan. U hekelde bijv. ook de beperkingen in de islam en was kritisch over bekende islamitische feesten zoals Ashura, waarbij gelovigen zichzelf verminken (CGVS E. (...), p. 5-6). Gevraagd of u ook kritisch staat tegenover uw nieuwe godsdienst, verklaarde u dat u ook kritisch zal zijn voor het christendom, maar dat uw kennis nog beperkt was (CGVS E. (...), p. 7). In alle redelijkheid kan aangenomen worden dat iemand die zich kritisch uitlaat over zijn voormalige godsdienst, ernstige pogingen doet om informatie in te winnen over zijn nieuwe geloof alvorens de grote stap om zich te bekeren te zetten. Uw bijzonder snelle bekering mist dus, gelet op het voorgaande, overtuigingskracht.

Aansluitend bij het voorgaande blijkt uit de verklaringen van uw zus dat zij ook weinig kritisch is ten aanzien van haar nieuw geloof, ofschoon ze de islam wel bijzonder kritisch benaderde (CGVS F. (...), p. 4; p. 7; p. 11). Zij beweerde nog nooit iets te zijn tegengekomen dat ze minder goed vond aan het christendom (CGVS F. (...), p. 4), hetgeen weinig doorleefd overkomt en getuigt van weinig diepgang. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden. Daarnaast zijn uw zus' verklaringen over haar beweegredenen om u naar de kerk te volgen ook bijzonder

oppervlakkig en weinig doorleefd. In dit verband kwam ze niet veel verder dan dat ze in alles hetzelfde dacht als u, dat ze dezelfde mening als u deelde en dat ze u vertrouwt en volgt (CGVS F. (...), p. 15).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan besloten worden dat er aan jullie voorgehouden bekering tot het christendom in Iran weinig geloof gehecht kan worden, hetgeen ook blijkt uit de vaststelling dat jullie na jullie zogenaamde bekering tot het christendom nog steeds beschikken over een uiterst lacunaire kennis van de christelijke geloofsleer. Zo heeft u een opvallend lacunaire kennis van essentiële aspecten van het christelijk geloof ofschoon u al enkele jaren in contact staat met het christendom en ofschoon u naar eigen zeggen uit interesse voor het christendom al voor uw kennismaking met A. (...) informatie over het christendom zou hebben opgezocht (verklaring DVZ E. (...), vraag 9; CGVS, p. 4; p. 6). Zo dient er gewezen te worden op de vaststelling dat u Pasen – u beweerde naar eigen zeggen deel te nemen aan verschillende christelijke feesten –, als zelfverklaarde christen niet kon kaderen. U verklaarde, zonder hiervan zeker te zijn, dat Pasen tien dagen na de hemelvaart van Jezus Christus plaatsvindt (CGVS, p. 7; p. 19). Dat u de volgorde van Pasen en Hemelvaart omdraait, is frappant. Pasen is immers het belangrijkste feest binnen de christelijke kalender waarbij de essentie van het christendom, nl. de verrijzenis van Jezus, wordt gevierd. Dat u de verrijzenis niet eens in de tijd kon situeren, wijst erop dat u weinig voeling heeft met het christelijk geloof en de christelijke feestdagen. Dat u niet veel kennis heeft van het christendom omdat u de vieringen in België in het Frans volgt en dat, indien u de kans had gehad om in Iran langer naar de kerk te gaan, u meer zou weten (CGVS E. (...), p. 7), rechtvaardigt geenszins uw gebrek aan kennis. De vaststelling dat u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op 26 juli 2022, i.e. meer dan een jaar na uw vertrek uit Iran, nog steeds enkel maar in het bezit bent van de Perzische versie van het evangelie van Matheus – u had de volledige Bijbel weliswaar gevraagd, maar nog steeds niet ontvangen – (CGVS E. (...), p. 7), toont immers niet meteen aan dat u oprechte intenties heeft om uw christelijke kennis uit te breiden. De mogelijkheden zijn nochtans legio: op het internet kunnen immers verschillende Perzische versies van de Bijbel geraadpleegd worden. Dat u meer dan een jaar na uw vertrek uit Iran nog steeds niet in het bezit bent van een volledige Bijbel, overtuigt dan ook hoegenaamd niet en ondermijnt in zeer ernstige mate uw bewering een protestantse christen te zijn. Overigens kan uw rechtvaardiging dat u geen uitgebreide kennis heeft omdat u nog niet volledig officieel christen bent (CGVS E. (...), p. 7; p. 20), ook niet worden weerhouden. U legde immers aan het begin van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk uit dat u zich een christen voelde vanaf de eerste keer dat u [in Iran] naar de kerk ging: dit ervaarde u als een mirakel (CGVS E. (...), p. 4). Dat u, nadat u vragen gesteld werden over uw (gebrek aan) christelijke geloofskennis, plots stelde dat u geen volledige christen bent, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde geloof. Ook uw zus' kennis over het christendom was op alle vlakken ontoereikend, ofschoon ze zich op verschillende manieren in het christendom zou verdiept hebben (CGVS F. (...), p. 22). Hoewel zij zelf bevestigde dat Pasen belangrijk is voor een protestant, hoewel ze hierover informatie had opgezocht en Pasen had gevierd (CGVS F. (...), p. 22), verwarde uw zus Pasen en Hemelvaart. Gevraagd wat Pasen precies is, legde uw zus uit dat nadat Jezus werd gekruisigd, zijn geest naar de hemel gaat, hetgeen elk jaar wordt gevierd. Uw zus stelde in dit verband nog dat Jezus één week na zijn dood naar de hemel ging (CGVS F. (...), p. 23), hetgeen evenmin correct is. Ook over Pinksteren kon ze niets zeggen (CGVS F. (...), p. 23). Vervolgens wist uw zus niet welke sacramenten de protestanten kennen en stelde zij verkeerdelijk dat alle stromingen van het christendom dezelfde sacramenten kennen. Bijkomend is het opmerkelijk dat uw zus onjuist verklaarde dat zij Genesis las in het Nieuwe Testament: ze had het Oude Testament nog niet gelezen. Ze kende evenmin namen van evangelisten en meende verkeerdelijk dat Johannes Jezus had verraden. Tot slot beschouwde ze Jezus merkwaardig genoeg als een profeet (CGVS F. (...), p. 25-26). Dat uw zus effectief in een Perzische Bijbel leest (CGVS F. (...), p. 26) is dan ook zeer onwaarschijnlijk. Uw zus rechtvaardigde haar gebrek aan kennis door te stellen dat haar kennis over het christendom niet optimaal is omdat niemand haar hiermee begeleidde (CGVS F. (...), p. 23) terwijl kennis ook door zelfstudie kan verworven worden.

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan er aan jullie bekering tot het christendom geen geloof gehecht worden.

Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u en uw zus ondervonden in Iran. Dit blijkt ook uit de onderstaande vaststellingen.

Eerst en vooral komt de inhoud van de door u neergelegde stukken niet overeen met uw verklaringen en werd er in de neergelegde stukken niet voldaan aan een aantal voorname formele en inhoudelijke vormvereisten. Zo wordt in zowel het vonnis als het arrest verwezen naar de strafvordering nr. 3000(0)97 d.d. 18 shahrivar (zesde maand) 1399 (8 september 2020). Het vonnis werd geveld op 13 aban (achtste maand) 1399 (13 november 2020) en het arrest op 14 bahman (elfde maand) 1399 (2 februari 2021). Dat er al een strafvordering op 18/6/1399 kon opgesteld geweest zijn, terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u pas drie dagen voordat het vonnis in eerste aanleg werd geveld werd, dus in aban 1399, werd gearresteerd (CGVS E. (...), p. 17), overtuigt niet. Aansluitend hierbij blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat zowel het

dossiernummer als het vonnisnummer beginnen met het cijfer '97' hetgeen betekent dat het dossier opgestart werd in 1397 (2018/2019) en dat het vonnis in datzelfde jaar 1397 gevelde werd. Dit stemt evenwel niet overeen met uw reeds geciteerde verklaringen waaruit blijkt dat u pas in het jaar 1399 (2020/2021) werd gearresteerd, voor de rechtbank werd gedaagd en door de rechtbank werd veroordeeld. Uit dezelfde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat het in het vonnis (en ook in het arrest) geciteerde wetsartikel geen verband houdt met de uitgesproken straf, dat er in het vonnis (en ook in het arrest) dus niet verwezen wordt naar een wetsartikel dat het veroordeelde misdrijf en de strafmaat kan verklaren en dat de gebruikte woordenschat om het "wetsartikel" aan te duiden foutief is. Overigens blijkt uit de informatie tevens dat het misdrijf 'geloofsafval' slechts zeer zelden in Iran vervolgd wordt. Bekeerde christenen worden gebruikelijk aangeklaagd voor misdrijven met betrekking tot de nationale veiligheid. Tot slot wordt in het arrest verwezen naar het vonnis 270/99 d.d. 23/08/1399 terwijl nergens in het vonnis van eerste aanleg het nummer 270/99 wordt vermeld. Uit de voorgaande vaststellingen blijkt dat er niet voldaan is aan een aantal voornamelijk formele en inhoudelijke vormvereisten, waardoor er niet de minste bewijswaarde gehecht kan worden aan de door u neergelegde juridische stukken. Door deze documenten, die niet de minste bewijskracht bevatten, neer te leggen, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze hebt trachten te misleiden. Er kan dan ook geen geloof meer gehecht worden aan uw bewering dat u ten gevolge van uw bekering in Iran vervolgd wordt.

Dit blijkt overigens tevens uit de volgende tegenstrijdigheid. Uit uw verklaringen blijkt dat u de dag zelf of de dag na de uitspraak van het vonnis in beroep ging met behulp van een pro Deo advocaat (CGVS E. (...), p. 17). Uw zus meende echter dat u geen advocaat had (CGVS F. (...), p. 18).

Daarnaast had uw zus nauwelijks informatie over (het lot van) de medegelovigen van jullie huiskerk. Zo heeft uw zus geen idee of de medegelovigen van de huiskerk, die net als u werden aangehouden, hun straf al dan niet hebben uitgezeten (CGVS F. (...), p. 18). Uw zus heeft zich ook niet naar hen geïnformeerd, hoewel zij op de hoogte was dat jullie vrienden waren. Uw zus heeft evenmin enig idee hoe het momenteel met de huiskerkleden gaat en wist niet of u zich wel naar hen had geïnformeerd. Dat het volgens haar niet mogelijk was om dit te doen omdat jullie hun familie of kennissen niet kennen (CGVS F. (...), p. 18-19), is een uitleg die maar moeilijk overtuigt. U slaagde er immers zonder problemen in om uw kerkvrienden te bellen en te contacteren. Meer nog, F. (...) en Al. A. (...) waren zelfs bereid om identiteitsbewijzen op te sturen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming en u wist zelfs te vertellen dat het momenteel goed met hen gaat (CGVS E. (...), p. 15). Dat uw zus in de verste verte niet op de hoogte is van hun lot, is, gelet op het feit dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die ook maar enigszins in verband staan met de kern van zijn of haar vrees, niet aannemelijk. Aansluitend hierbij wisten jullie ook niets over het lot van A. (...) en hebben jullie evenmin pogingen ondernomen om informatie over hem te verzamelen. Zo wisten jullie bijv. niet of hij nog steeds opgesloten is of niet. Uw zus had hierbij zelfs niet eens stilgestaan (CGVS F. (...), p. 19).

Ook komt het niet meteen waarschijnlijk over dat, ofschoon u volgens uw zus over haar kerkgang door de autoriteiten zou zijn ondervraagd (CGVS F. (...), p. 6; p. 12; p. 16-17) en ofschoon ze vanwege de autoriteiten sms-berichten zou gekregen hebben waarin ze afgeraden werd om aan de [christelijke] bijeenkomsten deel te nemen (CGVS F. (...), p. 12), ze, indien ze werkelijk van christelijke activiteiten werd verdacht, niet eens werd meegenomen voor ondervraging (CGVS F. (...), p. 20), terwijl u klaarblijkelijk hiervoor wel gearresteerd en veroordeeld werd. Dat de autoriteiten wellicht geen bewijzen tegen haar hadden, zoals ze dit rechtvaardigde (CGVS F. (...), p. 20), kan, gelet op de door de autoriteiten geuite beschuldiging ten aanzien van haar en gelet op de aan u gerichte vraag van de autoriteiten dat ze zich ook, net als u, op woensdag zou aanmelden, bezwaarlijk overtuigen. Wat uw zus' verklaring betreft dat jullie via sms berichten van de autoriteiten ontvingen waarin jullie afgeraden werden om deel te nemen aan de [christelijke] bijeenkomsten en dat zij ook, net als u, zich wekelijks op woensdag bij de autoriteiten moest melden (zij heeft dit wel nooit effectief gedaan) (CGVS F. (...), p. 12-13; p. 17), dient verder opgemerkt te worden dat ze dit niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat u dit ook geheel onvermeld liet en nergens ook maar enig dreigbericht vanwege de autoriteiten ter sprake bracht. Evenmin bracht u ter sprake dat uw zus zich wekelijks moest melden. Overigens legde uw zus niet het minste begin van bewijs van de door haar beweerde sms-berichten neer (CGVS F. (...), p. 17). Ook de voorgaande elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Tot slot kan er nog op jullie probleemloos legaal vertrek uit Iran gewezen worden (CGVS F. (...), p. 12). Gelet op het voorgaande hebben jullie noch jullie bekering noch jullie problemen hierdoor aannemelijk gemaakt. Aangezien er geen enkel geloof gehecht kan worden aan jullie bekering en jullie problemen hierdoor kan er bovendien evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die jullie hierdoor kregen in Hongarije met jullie islamitische vader. Immers, tijdens jullie discussie met uw vader kwam uw bekering in Iran en uw veroordeling hierdoor tot zweepslagen en een celstraf ter sprake (CGVS E. (...), p. 9; CGVS F. (...), p. 12), terwijl hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht.

Dat er aan jullie geloofsactiviteiten en problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van jullie beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien jullie bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan jullie motivatie om in Europa naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat jullie eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging heden in België naar de kerk gaan om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het is in dit verband overigens zeer opmerkelijk dat ofschoon uw zus dacht dat ze hier in België naar een protestantse kerk ging (CGVS F. (...), p. 11; p. 13 en p. 24-25), uit de informatie die aan haar dossier werd toegevoegd, blijkt dat de kerk (Onze-LieveVrouw-) ten-Poel een katholieke kerk is. Hiermee geconfronteerd zei uw zus dat ze inderdaad niet zeker was dat de kerk waarnaar ze ging een protestantse kerk was. Dat uw zus in de waan verkeert dat ze een protestantse kerk frequenteert doet dan ook de wenkbrauwen fronsen, temeer omdat uw zus zelf het onderscheid maakte tussen katholieken en protestanten (CGVS F. (...), p. 24). Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat ze hoogstens een kaars aansteekt en bidt in de kerk. Uit haar verklaringen blijkt evenwel niet dat ze deelneemt aan christelijke rituelen of diensten (CGVS F. (...), p. 11; p. 24). Gelet op het geheel van bovenstaande motieven hebben jullie niet aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij terugkeer naar jullie land van herkomst als christen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door jullie omgeving.

Dat uit jullie verklaringen bleek dat jullie allebei naar een kerk gaan, hetgeen uw zus staafde met een attest, wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden. Betreffende deze in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken voor wat verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt –, en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christen zullen gedragen –, die bij terugkeer een groter risico open om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen de voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Uw melikaart en shenasnameh bevestigen uw identiteit en nationaliteit, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld. Dat u contacten had/heeft met een zekere F. (...) en Al. A. (...) wordt op zich niet betwist, maar wil niet zeggen dat zij in de problemen kwamen. De juridische documenten voldoen, zoals hierboven reeds werd besproken, niet aan de formele en inhoudelijke voorwaarden. Dat u de originele documenten niet kon laten opsturen omdat dit verboden is, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Ook aan het betaalbewijs kan geen geloof gehecht worden, want bewijskrachtige documenten moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Wat de door u neergelegde foto's van de zweepslagen betreft, kan nog opgemerkt worden dat de zweepslagen die te zien zijn, niets zeggen over de context waarin deze plaatsgevonden zouden hebben. Ook hier kan opgemerkt worden dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, melikaart, shenasnameh en rijbewijs bevestigen uw identiteit en nationaliteit, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 4 en "23 en vlg." van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor

een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 15, 16 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “*het principe van eenheid van gezin*”, van “*de rechten van de verdediging*” en van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier “*de rechten van verdediging*”, “*het principe van eenheid van gezin*”, artikel “23 en vlg.” van voormelde richtlijn 2011/95/EU en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde rechtsbeginsels en artikelen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2011/95/EU en naar de artikelen 15, 16 en 17 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. De Raad duidt erop dat artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU bij de wet van 8 mei 2013 en de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 1, tweede lid, artikel 48/6, § 4, artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2012-2013, nr. 2555/001, p. 14-15; Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-49). Inzake de opgeworpen schending van de artikelen 15, 16 en 17 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, dewelke een herziening is van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15).

De schending van voormelde artikels van de richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet

zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. De Raad duidt er vervolgens op dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar broer, E. R., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder de nrs. 290 893 en 290 917. Immers komt uit haar verklaringen naar voren dat de door haar voorgehouden bekering tot het christendom, omwille waarvan zij een terugkeer naar Iran vreest, gelijktijdig met de bekering van haar broer verliep, dat zij in contact kwam met het christendom via haar broer, dat zij en haar broer samen een huiskerk bezochten en dat zij Iran samen met haar broer verliet uit vrees voor de Iraanse autoriteiten die hun christelijke activiteiten hadden ontdekt (notities CGVS, p. 11-13). Gelet op de verbondenheid van haar asielrelaas met dat van haar broer, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht verwees naar de beslissing die ten aanzien van deze laatste werd genomen. Deze handelwijze betekent geenszins dat haar verzoek niet ernstig of niet individueel werd onderzocht. Dit geldt des te meer nu verschillende motieven uit de beslissing ten aanzien van haar broer berusten op zowel de verklaringen van haar broer als de verklaringen van verzoekende partij.

De Raad heeft bij arrest nr. 293 622 van 4 september 2023 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan haar broer E. R. Meer bepaald werd uitgebreid vastgesteld dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen en die van zijn zus (*i.e.* verzoekende partij) omtrent hun bekering in Iran, de problemen die zij hierom met de Iraanse autoriteiten kenden en hun problemen met hun vader in Hongarije, en dit omdat zij hierover onaannemelijke, gebrekkige, incoherente en tegenstrijdige verklaringen afleggen alsook over een lacunaire kennis over het christendom beschikken. Wat betreft hun beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, werd erop gewezen dat zij geen oprechte bekering tot het christendom aantonen en dat hun christelijke activiteiten in België een duidelijk opportunistisch karakter vertonen. Het arrest genomen in hoofde van haar broer luidt als volgt:

“1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. 290 893 en nr. 290 917 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 290 917.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 290 893.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Tabriz en bent u Iraans staatsburger. U werd thuis niet religieus opgevoed: u deed niet mee aan het dagelijks gebed en aan het vasten. Toen u zo'n veertien was, gingen uw ouders uit elkaar. Uw vader verhuisde naar Boedapest, Hongarije en het contact tussen u en uw vader stopte. Op uw achttiende verhuisde u met uw moeder, zus en broer naar Karaj. U had een hekel aan de islam. U werkte als onderhoudstechniek voor Samsung en kwam vaak bij mensen thuis. Tijdens een huisbezoek aan één van uw klanten leerde u rond de zomer van 1398 (Iraanse kalender, 2019/2020 volgens de Gregoriaanse kalender) A. (...) kennen. In zijn huis zag u een kruis en foto's van het laatste avondmaal, waardoor het voor u meteen duidelijk werd dat hij een christen was. Jullie raakten in gesprek en jullie werden vrienden. A. (...) bleek een protestantse pastoor met een huiskerk en dankzij hem groeide uw interesse voor het christendom. U vertelde aan uw zus over uw kennismaking met A. (...) en wat u bij hem zag i.v.m. het christendom. Uw zus volgt uw mening in alles – van economie tot politiek – en volgde u dus ook in uw interesse voor het christendom. Ongeveer een maand nadat A. (...) en u elkaar leerden kennen nodigde hij u uit in zijn huiskerk. Vanaf de eerste keer dat u naar de kerk ging voelde u zich een christen. Na twee huiskerkbezoeken besloot uw zus u te vergezellen naar de huiskerk. U ging in totaal vijf à zes keer naar de huiskerk tot de autoriteiten in aban 1399 (oktober/ november 2020) de huiskerk binnenvielen. Uw zus was niet aanwezig en zat in de les op de universiteit. Pastoor A. (...), F. S. (...) en Al. A. (...), twee andere huiskerkleden, werden samen met u gearresteerd. U werd drie dagen vastgehouden en nadien voorgeleid op de rechtbank waar u door afdeling 1088 van de rechtbank werd veroordeeld tot vijf jaar celstraf en 80 zweepslagen. U kon vrijkomen op borg. U gebruikte hiervoor de eigendomsakte van uw broer. U ging meteen in beroep. Drie maanden later, ergens in day 1399 (december 2020/januari 2021), kreeg u antwoord via sms, waaruit bleek dat u zich moest aanmelden op de website van de Iraanse justitie. Er stond te lezen dat u naar de rechtbank zelf moest gaan waarna u van de griffier het arrest ontving. Het beroep werd afgewezen en uw straf stond vast. De celstraf was echter wel afkoopbaar. U betaalde 250 miljoen toman om niet naar de gevangenis te hoeven maar aan de zweepslagen zou u niet kunnen ontkomen. In bahman 1399 (januari/februari 2021) werd de straf uitgevoerd. U moest zich elke woensdag gaan aanmelden bij setad-e khabari (inlichtingendienst) en een formulier ondertekenen zodat zij steeds op de hoogte waren van waar u was. Op zich was dit geen probleem, maar toen een vriend die tijdens de opstand van 1396 (2017/2018) werd aangehouden en zich net als u wekelijks diende aan te melden bij de autoriteiten, plots verdween, vond u dat uw leven in gevaar was. U had ondertussen het contact met uw vader weer opgenomen. Hij had inmiddels een bakkerijimperium uitgebouwd in Boedapest en hij nodigde u en uw zus uit om er te komen werken. Dit kwam goed uit. Aangezien uw straf was uitgevoerd, kon u met een werkvisum voor Hongarije legaal het land verlaten. In ordibehesht 1400 (april/ mei 2021) verliet u samen met uw zus Iran. Hoewel uw zus niet gearresteerd werd door de autoriteiten voelde zij zich door uw arrestatie toch onder druk gezet. Jullie trokken naar Hongarije, waar jullie al gauw problemen kenden met jullie islamitische vader die jullie bekering tot het christendom niet kon verkroppen, waardoor jullie doorreisden naar België waar jullie op 17 augustus 2021 om internationale bescherming verzochten. F. (...) en Al. A. (...) worden nog steeds in de gaten gehouden door de autoriteiten en gaan niet meer naar een huiskerk. Bij terugkeer naar Iran vreest u gedood te worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw origineel paspoort; een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje); een kopie van uw mellikaart (identiteitskaart); een kopie van de mellikaarten van F. (...) en Al. A. (...); WhatsApp-berichten tussen u, F. (...) en Al. A. (...); twee foto's waarop u de zweepslagen op uw lichaam toont; een kopie van het vonnis en een kopie van het arrest geveld naar aanleiding van uw veroordeling ten gevolge van uw bekering; een bewijs van een betaling die u uitvoerde om uw celstraf af te kopen; en een document waaruit blijkt dat het verboden is om overheidsdocumenten op te sturen vanuit Iran en dat u neerlegde om aan te tonen dat u geen originele juridische documenten kon neerleggen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Uit uw en uw zus' verklaringen blijkt dat jullie bekeringen tot het christendom gelijktijdig verliepen. U leerde A. (...) en via hem het christendom kennen, u sprak hierover thuis en zo raakte uw zus ook geïnteresseerd (CGVS E. (...), p. 10; CGVS F. (...), p. 7).

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan jullie beweerde bekering(sproces) in Iran.

Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij/zij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker.

Jullie verklaringen over jullie bekering tot het christendom zijn echter ontoereikend.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Armeense pastoor A. (...) u de weg naar het christendom getoond heeft.

Zo is het opmerkelijk dat u als sjiitische moslim zonder enig voorbehoud werd uitgenodigd door een Armeense pastoor in zijn huiskerk (CGVS E. (...), p. 13). A. (...) was als Armeniër immers een geboren christen (CGVS F. (...), p. 15) die in Iran de vrijheid krijgt om binnen de eigen bevolkingsgroep hun geloof te belijden. De Armeense kerkgemeenschap zondert zich af van de Iraanse maatschappij, o.a. door geen moslims toe te laten in haar sportclubs, scholen en gebouwen, dit om op goede voet te blijven met de Iraanse autoriteiten en om zo hun gemeenschap te beschermen. De beschikbare informatie maakt duidelijk dat de Iraanse autoriteiten de Armeense gemeenschap met rust laten zolang zij al hun activiteiten binnenshuis houden. Deze regeling met de autoriteiten kan enkel blijven bestaan mits een strikte naleving van het verbod om geen moslims toe te laten, hetgeen ook geldt voor christelijke vieringen. Dat A. (...) u trachtte te overtuigen van het christendom en zich tijdens huiskerkvieringen zou inlaten met bekeerlingen, kan dan ook niet zomaar worden aangenomen.

Verder kan er gewezen worden op een aantal incoherenties tussen uw verklaringen en deze van uw zus. Niet alleen was uw zus niet op de hoogte van het feit dat u via een zekere A. (...) op uw werk in aanraking kwam met het christendom, hetgeen op zich reeds opmerkelijk is (CGVS E. (...), p. 4, p. 10 en p. 13), uw zus beweerde zelfs dat u A. (...) voor uw bezoeken aan de kerk helemaal nog niet kende en dat u hem via uw vrienden F. (...) en Al. A. (...) had leren kennen (CGVS F. (...), p. 15). Sterker nog, uw zus verklaarde geen enkel idee te hebben hoe u in aanraking kwam met het christendom. Er was volgens haar niemand op uw weg gekomen en u werd door niemand geleid naar het christendom. U werd volgens haar een christen op eigen initiatief. Ook hoe u uw weg naar de kerk vond was haar onbekend. Dat uw zus geen enkel idee heeft hoe u de weg naar de huiskerk vond ofschoon u verklaarde dat nadat u pastoor A. (...) leerde kennen u over hem tegen uw zus vertelde doet de wenkbrauwen fronsen. Ze stelde weliswaar dat u met uw vrienden F. (...) en Al. A. (...) naar de kerk ging, maar hoe u effectief met hen in de huiskerk was beland, wist uw zus niet. Evenmin kon zij zeggen hoe u Al. A. (...) en F. (...) leerde kennen (CGVS E. (...), p. 10; CGVS F. (...), p. 13-14). Wat ook nog in het oog springt, is dat uw zus niet eens kon zeggen waarom u zich tot het christendom had bekeerd. In dit verband kon ze enkel hypothesen uiten over uw onvrede met de islam. U had haar immers de redenen van uw bekering niet verteld (CGVS F. (...), p. 7). Dat jullie volgens uw zus samen in aanraking kwamen met het christendom en jullie samen besloten om christen te worden (CGVS F. (...), p. 7), maar uw zus niet de minste informatie heeft over uw bekering(sproces), is niet aannemelijk. Immers, van bekeerlingen die als broer en zus hun land zijn ontvlucht net omwille van hun (gemeenschappelijke) bekering tot het christendom kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat, gelet op het belang en de invloed van een bekering op iemands leven, er over elkaars bekeringsproces met elkaar wordt gediscussieerd, overlegd, gebrainstormd en gesproken. Dat jullie dit kennelijk niet hebben gedaan, zet de geloofwaardigheid van jullie bekering ernstig op de helling.

Ook legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment dat A. (...) u uitnodigde in zijn huiskerk. Zo verklaarde u enerzijds dat A. (...) u één jaar na uw kennismaking met hem uitnodigde en naar de huiskerk bracht (CGVS E. (...), p. 4). Anderzijds vertelde u dat hij u één maand na jullie kennismaking uitnodigde om naar zijn huiskerk te gaan (CGVS E. (...), p. 13). Dat u A.'s (...) uitnodiging voor zijn huiskerk niet

correct in de tijd kon situeren zet uw bewering dat hij u de weg naar het christendom zou hebben getoond verder op de helling.

Vervolgens kunnen er ook vragen gesteld worden bij uw bijzonder snelle bekering tot het christendom. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, hetgeen hier duidelijk niet het geval is. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat u zich een christen voelde vanaf de eerste keer dat u [in Iran] naar de kerk ging (CGVS E. (...), p. 4). Het is in dit verband bevreemdend dat u zich uiterst kritisch uitlaat over de islam. Zo meende u bijv. dat er in naam van de islam veel onrecht aan mensen werd aangedaan. U hekelde bijv. ook de beperkingen in de islam en was kritisch over bekende islamitische feesten zoals Ashura, waarbij gelovigen zichzelf verminken (CGVS E. (...), p. 5-6). Gevraagd of u ook kritisch staat tegenover uw nieuwe godsdienst, verklaarde u dat u ook kritisch zal zijn voor het christendom, maar dat uw kennis nog beperkt was (CGVS E. (...), p. 7). In alle redelijkheid kan aangenomen worden dat iemand die zich kritisch uitlaat over zijn voormalige godsdienst, ernstige pogingen doet om informatie in te winnen over zijn nieuwe geloof alvorens de grote stap om zich te bekeren te zetten. Uw bijzonder snelle bekering mist dus, gelet op het voorgaande, overtuigingskracht.

Aansluitend bij het voorgaande blijkt uit de verklaringen van uw zus dat zij ook weinig kritisch is ten aanzien van haar nieuw geloof, ofschoon ze de islam wel bijzonder kritisch benaderde (CGVS F. (...), p. 4; p. 7; p. 11). Zij beweerde nog nooit iets te zijn tegengekomen dat ze minder goed vond aan het christendom (CGVS F. (...), p. 4), hetgeen weinig doorleefd overkomt en getuigt van weinig diepgang. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden. Daarnaast zijn uw zus' verklaringen over haar beweegredenen om u naar de kerk te volgen ook bijzonder oppervlakkig en weinig doorleefd. In dit verband kwam ze niet veel verder dan dat ze in alles hetzelfde dacht als u, dat ze dezelfde mening als u deelde en dat ze u vertrouwt en volgt (CGVS F. (...), p. 15).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan besloten worden dat er aan jullie voorgehouden bekering tot het christendom in Iran weinig geloof gehecht kan worden, hetgeen ook blijkt uit de vaststelling dat jullie na jullie zogenaamde bekering tot het christendom nog steeds beschikken over een uiterst lacunaire kennis van de christelijke geloofsleer. Zo heeft u een opvallend lacunaire kennis van essentiële aspecten van het christelijk geloof ofschoon u al enkele jaren in contact staat met het christendom en ofschoon u naar eigen zeggen uit interesse voor het christendom al voor uw kennismaking met A. (...) informatie over het christendom zou hebben opgezocht (verklaring DVZ E. (...), vraag 9; CGVS, p. 4; p. 6). Zo dient er gewezen te worden op de vaststelling dat u Pasen – u beweerde naar eigen zeggen deel te nemen aan verschillende christelijke feesten –, als zelfverklaarde christen niet kon kaderen. U verklaarde, zonder hiervan zeker te zijn, dat Pasen tien dagen na de hemelvaart van Jezus Christus plaatsvindt (CGVS, p. 7; p. 19). Dat u de volgorde van Pasen en Hemelvaart omdraait, is frappant. Pasen is immers het belangrijkste feest binnen de christelijke kalender waarbij de essentie van het christendom, nl. de verrijzenis van Jezus, wordt gevierd. Dat u de verrijzenis niet eens in de tijd kon situeren, wijst erop dat u weinig voeling heeft met het christelijk geloof en de christelijke feestdagen. Dat u niet veel kennis heeft van het christendom omdat u de vieringen in België in het Frans volgt en dat, indien u de kans had gehad om in Iran langer naar de kerk te gaan, u meer zou weten (CGVS E. (...), p. 7), rechtvaardigt geenszins uw gebrek aan kennis. De vaststelling dat u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op 26 juli 2022, i.e. meer dan een jaar na uw vertrek uit Iran, nog steeds enkel maar in het bezit bent van de Perzische versie van het evangelie van Matheus – u had de volledige Bijbel weliswaar gevraagd, maar nog steeds niet ontvangen – (CGVS E. (...), p. 7), toont immers niet meteen aan dat u oprechte intenties heeft om uw christelijke kennis uit te breiden. De mogelijkheden zijn nochtans legio: op het internet kunnen immers verschillende Perzische versies van de Bijbel geraadpleegd worden. Dat u meer dan een jaar na uw vertrek uit Iran nog steeds niet in het bezit bent van een volledige Bijbel, overtuigt dan ook hoegenaamd niet en ondermijnt in zeer ernstige mate uw bewering een protestantse christen te zijn. Overigens kan uw rechtvaardiging dat u geen uitgebreide kennis heeft omdat u nog niet volledig officieel christen bent (CGVS E. (...), p. 7; p. 20), ook niet worden weerhouden. U legde immers aan het begin van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk uit dat u zich een christen voelde vanaf de eerste keer dat u [in Iran] naar de kerk ging: dit ervaarde u als een mirakel (CGVS E. (...), p. 4). Dat u, nadat u vragen gesteld werden over uw (gebrek aan) christelijke geloofskennis, plots stelde dat u geen volledige christen bent, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde geloof. Ook uw zus' kennis over het christendom was op alle vlakken ontoereikend, ofschoon ze zich op verschillende manieren in het christendom zou verdiept hebben (CGVS F. (...), p. 22). Hoewel zij zelf bevestigde dat Pasen belangrijk is voor een protestant, hoewel ze hierover informatie had opgezocht en Pasen had gevierd (CGVS F. (...), p. 22), verwarde uw zus Pasen en Hemelvaart. Gevraagd wat Pasen precies is, legde uw zus uit dat nadat Jezus werd gekruisigd, zijn geest naar de hemel gaat, hetgeen elk jaar wordt gevierd. Uw zus stelde in dit verband nog dat Jezus één week na zijn dood naar de hemel ging (CGVS F. (...), p.

23), hetgeen evenmin correct is. Ook over Pinksteren kon ze niets zeggen (CGVS F. (...), p. 23). Vervolgens wist uw zus niet welke sacramenten de protestanten kennen en stelde zij verkeerdelijk dat alle stromingen van het christendom dezelfde sacramenten kennen. Bijkomend is het opmerkelijk dat uw zus onjuist verklaarde dat zij Genesis las in het Nieuwe Testament: ze had het Oude Testament nog niet gelezen. Ze kende evenmin namen van evangelisten en meende verkeerdelijk dat Johannes Jezus had verraden. Tot slot beschouwde ze Jezus merkwaardig genoeg als een profeet (CGVS F. (...), p. 25-26). Dat uw zus effectief in een Perzische Bijbel leest (CGVS F. (...), p. 26) is dan ook zeer onwaarschijnlijk. Uw zus rechtvaardigde haar gebrek aan kennis door te stellen dat haar kennis over het christendom niet optimaal is omdat niemand haar hiermee begeleidde (CGVS F. (...), p. 23) terwijl kennis ook door zelfstudie kan verworven worden.

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan er aan jullie bekering tot het christendom geen geloof gehecht worden.

Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u en uw zus ondervonden in Iran. Dit blijkt ook uit de onderstaande vaststellingen.

Eerst en vooral komt de inhoud van de door u neergelegde stukken niet overeen met uw verklaringen en werd er in de neergelegde stukken niet voldaan aan een aantal voorname formele en inhoudelijke vormvereisten. Zo wordt in zowel het vonnis als het arrest verwezen naar de strafvordering nr. 3000(0)97 d.d. 18 shahrivar (zesde maand) 1399 (8 september 2020). Het vonnis werd gevelde op 13 aban (achtste maand) 1399 (13 november 2020) en het arrest op 14 bahman (elfde maand) 1399 (2 februari 2021). Dat er al een strafvordering op 18/6/1399 kon opgesteld geweest zijn, terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u pas drie dagen voordat het vonnis in eerste aanleg werd gevelde werd, dus in aban 1399, werd gearresteerd (CGVS E. (...), p. 17), overtuigt niet. Aansluitend hierbij blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat zowel het dossiernummer als het vonnisnummer beginnen met het cijfer '97' hetgeen betekent dat het dossier opgestart werd in 1397 (2018/2019) en dat het vonnis in datzelfde jaar 1397 gevelde werd. Dit stemt evenwel niet overeen met uw reeds geciteerde verklaringen waaruit blijkt dat u pas in het jaar 1399 (2020/2021) werd gearresteerd, voor de rechtbank werd gedaagd en door de rechtbank werd veroordeeld. Uit dezelfde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat het in het vonnis (en ook in het arrest) geciteerde wetsartikel geen verband houdt met de uitgesproken straf, dat er in het vonnis (en ook in het arrest) dus niet verwezen wordt naar een wetsartikel dat het veroordeelde misdrijf en de strafmaat kan verklaren en dat de gebruikte woordenschat om het "wetsartikel" aan te duiden foutief is. Overigens blijkt uit de informatie tevens dat het misdrijf 'geloofsafval' slechts zeer zelden in Iran vervolgd wordt. Bekeerde christenen worden gebruikelijk aangeklaagd voor misdrijven met betrekking tot de nationale veiligheid. Tot slot wordt in het arrest verwezen naar het vonnis 270/99 d.d. 23/08/1399 terwijl nergens in het vonnis van eerste aanleg het nummer 270/99 wordt vermeld. Uit de voorgaande vaststellingen blijkt dat er niet voldaan is aan een aantal voorname formele en inhoudelijke vormvereisten, waardoor er niet de minste bewijswaarde gehecht kan worden aan de door u neergelegde juridische stukken. Door deze documenten, die niet de minste bewijskracht bevatten, neer te leggen, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze hebt trachten te misleiden. Er kan dan ook geen geloof meer gehecht worden aan uw bewering dat u ten gevolge van uw bekering in Iran vervolgd wordt.

Dit blijkt overigens tevens uit de volgende tegenstrijdigheid. Uit uw verklaringen blijkt dat u de dag zelf of de dag na de uitspraak van het vonnis in beroep ging met behulp van een pro Deo advocaat (CGVS E. (...), p. 17). Uw zus meende echter dat u geen advocaat had (CGVS F. (...), p. 18).

Daarnaast had uw zus nauwelijks informatie over (het lot van) de medegelovigen van jullie huiskerk. Zo heeft uw zus geen idee of de medegelovigen van de huiskerk, die net als u werden aangehouden, hun straf al dan niet hebben uitgezeten (CGVS F. (...), p. 18). Uw zus heeft zich ook niet naar hen geïnformeerd, hoewel zij op de hoogte was dat jullie vrienden waren. Uw zus heeft evenmin enig idee hoe het momenteel met de huiskerkleden gaat en wist niet of u zich wel naar hen had geïnformeerd. Dat het volgens haar niet mogelijk was om dit te doen omdat jullie hun familie of kennissen niet kennen (CGVS F. (...), p. 18-19), is een uitleg die maar moeilijk overtuigt. U slaagde er immers zonder problemen in om uw kerkvrienden te bellen en te contacteren. Meer nog, F. (...) en Al. A. (...) waren zelfs bereid om identiteitsbewijzen op te sturen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming en u wist zelfs te vertellen dat het momenteel goed met hen gaat (CGVS E. (...), p. 15). Dat uw zus in de verste verte niet op de hoogte is van hun lot, is, gelet op het feit dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die ook maar enigszins in verband staan met de kern van zijn of haar vrees, niet aannemelijk. Aansluitend hierbij wisten jullie ook niets over het lot van A. (...) en hebben jullie evenmin pogingen ondernomen om informatie over hem te verzamelen. Zo wisten jullie bijv. niet of hij nog steeds opgesloten is of niet. Uw zus had hierbij zelfs niet eens stilgestaan (CGVS F. (...), p. 19).

Ook komt het niet meteen waarschijnlijk over dat, ofschoon u volgens uw zus over haar kerkgang door de autoriteiten zou zijn ondervraagd (CGVS F. (...), p. 6; p. 12; p. 16-17) en ofschoon ze vanwege de

autoriteiten sms-berichten zou gekregen hebben waarin ze afgeraden werd om aan de [christelijke] bijeenkomsten deel te nemen (CGVS F. (...), p. 12), ze, indien ze werkelijk van christelijke activiteiten werd verdacht, niet eens werd meegenomen voor ondervraging (CGVS F. (...), p. 20), terwijl u klaarblijkelijk hiervoor wel gearresteerd en veroordeeld werd. Dat de autoriteiten wellicht geen bewijzen tegen haar hadden, zoals ze dit rechtvaardigde (CGVS F. (...), p. 20), kan, gelet op de door de autoriteiten geuite beschuldiging ten aanzien van haar en gelet op de aan u gerichte vraag van de autoriteiten dat ze zich ook, net als u, op woensdag zou aanmelden, bezwaarlijk overtuigen. Wat uw zus' verklaring betreft dat jullie via sms berichten van de autoriteiten ontvingen waarin jullie afgeraden werden om deel te nemen aan de [christelijke] bijeenkomsten en dat zij ook, net als u, zich wekelijks op woensdag bij de autoriteiten moest melden (zij heeft dit wel nooit effectief gedaan) (CGVS F. (...), p. 12-13; p. 17), dient verder opgemerkt te worden dat ze dit niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat u dit ook geheel onvermeld liet en nergens ook maar enig dreigbericht vanwege de autoriteiten ter sprake bracht. Evenmin bracht u ter sprake dat uw zus zich wekelijks moest melden. Overigens legde uw zus niet het minste begin van bewijs van de door haar beweerde sms-berichten neer (CGVS F. (...), p. 17). Ook de voorgaande elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Tot slot kan er nog op jullie probleemloos legaal vertrek uit Iran gewezen worden (CGVS F. (...), p. 12). Gelet op het voorgaande hebben jullie noch jullie bekering noch jullie problemen hierdoor aannemelijk gemaakt. Aangezien er geen enkel geloof gehecht kan worden aan jullie bekering en jullie problemen hierdoor kan er bovendien evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die jullie hierdoor kregen in Hongarije met jullie islamitische vader. Immers, tijdens jullie discussie met uw vader kwam uw bekering in Iran en uw veroordeling hierdoor tot zweepslagen en een celstraf ter sprake (CGVS E. (...), p. 9; CGVS F. (...), p. 12), terwijl hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht.

Dat er aan jullie geloofsactiviteiten en problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van jullie beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien jullie bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan jullie motivatie om in Europa naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat jullie eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging heden in België naar de kerk gaan om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het is in dit verband overigens zeer opmerkelijk dat ofschoon uw zus dacht dat ze hier in België naar een protestantse kerk ging (CGVS F. (...), p. 11; p. 13 en p. 24-25), uit de informatie die aan haar dossier werd toegevoegd, blijkt dat de kerk (Onze-LieveVrouw-) ten-Poel een katholieke kerk is. Hiermee geconfronteerd zei uw zus dat ze inderdaad niet zeker was dat de kerk waarnaar ze ging een protestantse kerk was. Dat uw zus in de waan verkeert dat ze een protestantse kerk frequenteert doet dan ook de wenkbrauwen fronsen, temeer omdat uw zus zelf het onderscheid maakte tussen katholieken en protestanten (CGVS F. (...), p. 24). Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat ze hoogstens een kaars aansteekt en bidt in de kerk. Uit haar verklaringen blijkt evenwel niet dat ze deelneemt aan christelijke rituelen of diensten (CGVS F. (...), p. 11; p. 24). Gelet op het geheel van bovenstaande motieven hebben jullie niet aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij terugkeer naar jullie land van herkomst als christen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door jullie omgeving.

Dat uit jullie verklaringen bleek dat jullie allebei naar een kerk gaan, hetgeen uw zus staafde met een attest, wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden. Betreffende deze in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken voor wat verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt –, en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christen zullen gedragen –, die bij terugkeer een groter risico open om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen de voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Uw mellikaart en shenasnameh bevestigen uw identiteit en nationaliteit, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld. Dat u contacten had/heeft met een zekere F. (...) en Al. A. (...) wordt op zich niet betwist, maar wil niet zeggen dat zij in de problemen kwamen. De juridische documenten voldoen, zoals hierboven reeds werd besproken, niet aan de formele en inhoudelijke voorwaarden. Dat u de originele documenten niet kon laten opsturen omdat dit verboden is, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Ook aan het betaalbewijs kan geen geloof gehecht worden, want bewijskrachtige documenten moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Wat de door u neergelegde foto's van de zweepslagen betreft, kan nog opgemerkt worden dat

de zweepslagen die te zien zijn, niets zeggen over de context waarin deze plaatsgevonden zouden hebben. Ook hier kan opgemerkt worden dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “art. 2 par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van “het beginsel van behoorlijk bestuur” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.2.2. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG (nu richtlijn 2011/95/EU), bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De Raad duidt erop dat artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU bij de wet van 8 mei 2013 en de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 1, tweede lid, artikel 48/6, § 4, artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2012-2013, nr. 2555/001, p. 14-15; Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-49). De schending van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG (nu richtlijn 2011/95/EU) kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

3.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.2.5. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.2.6. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.7. Bij terugkeer naar Iran vreest verzoekende partij door de Iraanse autoriteiten gedood te worden wegens haar bekering tot het christendom. Zij verklaart dat zij in Iran samen met haar zus een huiskerk bezocht en ook hier in België naar de kerk gaat. Bij een inval in de huiskerk zou zij gearresteerd zijn door de Iraanse autoriteiten (notities CGVS, p. 4-7 en 13-14).

3.2.8. De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij en haar zus voorgehouden bekering tot het christendom in Iran en bijgevolg evenmin aan hun hieraan gekoppelde vrees en problemen.

Meer bepaald wordt er in dit verband door verwerende partij op gewezen dat:

(A) er vooreerst geen geloof gehecht kan worden aan hun beweerde bekering(sproces) in Iran, aangezien:

(i) verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de Armeense pastoor A. haar de weg naar het christendom getoond heeft, nu (a) het in het licht van de beschikbare informatie niet plausibel is dat zij als sjjiitische moslim zonder enig voorbehoud werd uitgenodigd door een Armeense pastoor in zijn huiskerk, (b) zij en haar zus incoherente en gebrekkige verklaringen afleggen over hoe verzoekende partij in aanraking kwam met het christendom en waarom zij zich tot het christendom had bekeerd, en (c) verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment dat A. haar uitnodigde in zijn huiskerk,

(ii) de bijzondere snelle bekering tot het christendom door verzoekende partij niet overtuigt en ook haar zus weinig kritisch is ten aanzien van haar nieuw geloof alsook bijzonder oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen aflegt over haar beweegredenen om haar broer naar de kerk te volgen, en,

(iii) zij en haar zus over een uiterst lacunaire kennis van de christelijke geloofsleer beschikken;

(B) er bijgevolg evenmin geloof gehecht kan worden aan de problemen die zij en haar zus ondervonden in Iran, temeer nu:

(i) de inhoud van de door verzoekende partij neergelegde stukken niet overeenkomt met haar verklaringen en er in de neergelegde stukken niet voldaan werd aan een aantal voorname formele en inhoudelijke vormvereisten,

(ii) zij en haar zus tegenstrijdig zijn over het feit of zij al dan niet een advocaat had,

(iii) haar zus nauwelijks informatie had over (het lot van) de medegelovigen van hun huiskerk,

(iv) het niet plausibel is dat, ofschoon verzoekende partij volgens haar zus over haar kerkgang door de autoriteiten zou zijn ondervraagd en ofschoon haar zus vanwege de autoriteiten sms-berichten zou gekregen hebben waarin ze afgeraden werd om aan de (christelijke) bijeenkomsten deel te nemen, haar zus, indien ze werkelijk van christelijke activiteiten werd verdacht, niet eens werd meegenomen voor ondervraging, terwijl verzoekende partij klaarblijkelijk hiervoor wel gearresteerd en veroordeeld werd,

(v) zij probleemloos op legale wijze Iran konden verlaten; en,

(C) er dan ook evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij wegens hun bekering kregen in Hongarije met hun islamitische vader.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen concrete argumenten bijbrengt die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Vooreerst kan het gegeven dat zij pastoor A. ontmoette in een privésfeer, met name toen zij diens televisie ging herstellen, waardoor de pastoor A. volgens haar “meer open stond om een dialoog aan te nopen” en “om zijn vertrouwen te geven”, niet afdoende verklaren waarom pastoor A., een Armeense christen, haar als sjjiitische moslim zonder enig voorbehoud zou uitnodigen in zijn huiskerk. In het licht van de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten de Armeense gemeenschap met rust laten zolang zij al hun activiteiten binnenshuis houden en zij geen moslims toelaten, kan niet ingezien worden waarom pastoor A. dergelijk risico zou nemen en zijn gemeenschap in gevaar zou brengen. Dat hij zulks zou hebben gedaan louter omdat verzoekende partij aan hem zou hebben verteld dat zij zich in een psychologisch moeilijke toestand bevond en naar interne vrede en rust zocht, kan evenmin overtuigen.

Daarnaast biedt verzoekende partij ook geen afdoende verklaring voor de vastgestelde onwetendheid in hoofde van haar zus omtrent de wijze waarop verzoekende partij in aanraking kwam met het christendom en waarom zij zich tot het christendom had bekeerd. In navolging van de commissaris-generaal, benadrukt de Raad dat in alle redelijkheid van bekeerlingen die als broer en zus hun land zijn ontvlucht net omwille van hun (gemeenschappelijke) bekering tot het christendom verwacht mag worden dat, gelet op het belang en de invloed van een bekering op iemands leven, er over elkaars bekeringsproces met elkaar wordt gediscussieerd, overlegd, gebrainstormd en gesproken. Aangezien zij samen in aanraking kwamen met het christendom en zij samen besloten om christen te worden, kan verzoekende partij bezwaarlijk volstaan met de verwijzing naar het taboe omtrent bekering om te verklaren waarom zij hierover nooit hebben gesproken. Bovendien ontvluchtten zij samen Iran, dienden zij hier in België op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in en houden zij beiden voor in België hun christelijke activiteiten voort te zetten, waardoor verwacht mag worden dat zij hierover minstens na hun vlucht uit Iran met elkaar zouden hebben gesproken, hetgeen zij echter nalieten.

Waar gewezen wordt op haar bijzonder snelle bekering, onderstreept verzoekende partij dat zij haar geloof in de islam reeds verloren had op het moment dat zij pastoor A. ontmoette. Echter had zij nog steeds een nood aan spiritualiteit en deze leegte werd gevuld toen zij pastoor A. ontmoette. De Raad acht het evenwel, samen met verwerende partij, geenszins aannemelijk dat verzoekende partij zich reeds bij haar eerste kerkbezoek een christen zou hebben gevoeld. Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift

weliswaar op dat zij op dat moment haar geloof in de islam reeds sinds geruime tijd in vraag stelde, doch de Raad meent dat verzoekende partij hiermee geen afdoende verklaring biedt voor het feit dat zij toen zij in contact kwam met het christendom quasi onmiddellijk overtuigd was van dit geloof, dermate dat zij zich al bij haar eerste kerkbezoek een christen zou hebben gevoeld. Zoals terecht bemerkt in de bestreden beslissing, is het wel degelijk bevreemdend dat verzoekende partij zich uiterst kritisch uitlaat over de islam, doch haar nieuwe religie niet aan eenzelfde kritische blik onderwerpt. Dat zij zich niet eerst grondig informeerde omtrent haar nieuwe geloof alvorens zich hiertoe te bekeren, is dan ook geheel niet logisch.

Voorts treedt de Raad verwerende partij tevens bij in de motivering dat de verklaring van haar zus nooit iets te zijn tegengekomen dat ze minder goed vond aan het christendom weinig doorleefd overkomt en getuigt van weinig diepgang. Dat zij geen enkele kritische noot had bij haar nieuwe religie, doch de islam wel bijzonder kritisch benaderde, is uiterst bevreemdend. Door louter te wijzen op de aspecten die hen aanspreken in hun nieuwe geloof en te wijzen op de verschillen die er bestaan tussen hun nieuwe geloof en de islam, biedt verzoekende partij geenszins een verklaring voor de onaannemelijkheid dat haar zus niet één iets kan opnoemen dat zij minder goed vindt aan haar nieuwe geloof. Er kan worden aangenomen dat iemand die zich bekeert tot een nieuw geloof het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden. Dat zulks nergens blijkt uit de verklaringen van haar zus, komt dan ook allerminst doorleefd over.

De Raad meent verder, in tegenstelling tot wat verzoekende partij oppert, dat de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes in haar kennis en die van haar zus wel degelijk de geloofwaardigheid van hun voorgehouden bekering tot het christendom ondergraven, nu deze betrekking hebben op essentiële aspecten van het christelijk geloof en verzoekende partij en haar zus naar eigen zeggen al enkele jaren in contact staan met het christendom. Dat zij belangrijke christelijke feesten zoals bijvoorbeeld Pasen en Hemelvaart met elkaar zouden verwarren, is in het licht van hun beweerde bekering tot het christendom allerminst plausibel. Het betoog dat hun zoektocht naar informatie over het christendom bemoeilijkt wordt door de taaldrempel, kan evenmin hun lacunaire kennis verschonen. Immers kunnen ernstige pogingen van hen verwacht worden om zich over hun nieuwe geloof te informeren, doch moet vastgesteld worden dat verzoekende partij meer dan een jaar na haar vertrek uit Iran nog steeds niet in het bezit blijkt te zijn van een volledige Bijbel, terwijl op het internet nochtans verschillende Perzische versies van de Bijbel geraadpleegd kunnen worden. Hieruit blijkt dan ook niet meteen dat zij oprechte intenties heeft om haar christelijke kennis uit te breiden. Ook de bemerkingen in het verzoekschrift dat “de Bijbel niet kan worden gelezen als een roman” en dat zij “één jaar na het vertrek uit Iran nog bezig zijn met Mattheus te lezen”, getuigen allerminst van een grote interesse in het christendom.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om de in de bestreden beslissing gedane bevindingen op basis waarvan verwerende partij besluit dat ook haar verklaringen (en die van haar zus) omtrent haar problemen met de Iraanse autoriteiten iedere geloofwaardigheid missen in concreto te weerleggen. Zij beperkt zich ertoe vast te houden aan deze problemen, hetgeen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoekende partij dient deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij echter in gebreke blijft.

Voor het overige komt verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

3.2.9. Gelet op wat voorafgaat, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde bekering van verzoekende partij en haar zus tot het christendom en hun problemen hierom met de Iraanse autoriteiten. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Iran in het vizier is gekomen van de Iraanse autoriteiten.

3.2.10. Verder is de Raad van oordeel dat verzoekende partij en haar zus evenmin aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar Iran vervolgd zullen worden wegens hun (geloofs)activiteiten in België.

Immers dient verwerende partij vooreerst te worden bijgetreden waar deze inzake hun beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa het volgende motiveert: “Dat er aan jullie geloofsactiviteiten en problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van jullie beweerde (voortgezette) religieuze engagement na

aankomst in Europa. Aangezien jullie bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan jullie motivatie om in Europa naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat jullie eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging heden in België naar de kerk gaan om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het is in dit verband overigens zeer opmerkelijk dat ofschoon uw zus dacht dat ze hier in België naar een protestantse kerk ging (CGVS F. (...), p. 11; p. 13 en p. 24-25), uit de informatie die aan haar dossier werd toegevoegd, blijkt dat de kerk (Onze-LieveVrouw-) ten-Poel een katholieke kerk is. Hiermee geconfronteerd zei uw zus dat ze inderdaad niet zeker was dat de kerk waarnaar ze ging een protestantse kerk was. Dat uw zus in de waan verkeert dat ze een protestantse kerk frequenteert doet dan ook de wenkbrauwen fronsen, temeer omdat uw zus zelf het onderscheid maakte tussen katholieken en protestanten (CGVS F. (...), p. 24). Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat ze hoogstens een kaars aansteekt en bidt in de kerk. Uit haar verklaringen blijkt evenwel niet dat ze deelneemt aan christelijke rituelen of diensten (CGVS F. (...), p. 11; p. 24). Gelet op het geheel van bovenstaande motieven hebben jullie niet aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij terugkeer naar jullie land van herkomst als christen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door jullie omgeving.”

Inzake hun religieuze activiteiten in België, wordt door verwerende partij op goede gronden het volgende overwogen: “Dat uit jullie verklaringen bleek dat jullie allebei naar een kerk gaan, hetgeen uw zus staafde met een attest, wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden. Betreffende deze in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken voor wat verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt –, en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christen zullen gedragen –, die bij terugkeer een groter risico open om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoekende partij komt in haar verzoekschrift niet verder dan louter vast te houden aan haar bekering en het oprechte karakter ervan, zonder dat zij enige poging onderneemt om met concrete argumenten een ander licht te werpen op bovenvermelde pertinente vaststellingen. Dergelijk verweer biedt geenszins soelaas.

Aangezien er in hoofde van verzoekende partij en haar zus geen sprake is van een oprechte bekering tot het christendom en hun geloofsactiviteiten in België een duidelijk opportunistisch karakter vertonen, kan door de Raad niet worden aangenomen dat zij zich bij terugkeer naar Iran zullen manifesteren als christenen of dat zij als dusdanig zullen worden gezien door hun omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

3.2.11. Voorts oppert verzoekende partij nog dat verwerende partij verzuimt recente en pertinente informatie bij te brengen omtrent de huidige situatie in Iran wat betreft “de veiligheid, de distantiëring van de Islam, de verwestering, een verblijf in het buitenland al dan niet als asielzoeker”.

Wat betreft de situatie voor verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran, duidt de Raad vooreerst op de informatie waarnaar ook in de bestreden beslissing wordt verwezen en waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken voor wat verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet en dat het personen zijn die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden en/of geloofwaardige bekeringsactiviteiten hebben die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, delen 3-5). De door verwerende partij per aanvullende nota bijgebrachte “COI Focus” betreffende “Iran. Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten” van 10 mei 2023 bevestigt zulks, nu hierin gesteld wordt dat naar het thuisland terugkerende Iraniërs doorgaans geen problemen ondervinden, dat illegaal vertrek hooguit resulteert in een boete of een voorwaardelijke gevangenisstraf, dat geen berichtgeving wordt gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming uit Europa die na terugkeer problemen ondervonden hebben met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts evenmin melding maken van grote problemen desbetreffend en dat het eerder personen zijn met een verhoogd risicoprofiel die in de belangstelling staan van voormelde autoriteiten.

In casu is van dergelijk verhoogd risicoprofiel echter geenszins sprake, nu geen enkel geloof wordt gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partij en zij aldus niet aannemelijk maakt dat zij reeds voor haar vertrek uit Iran in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten. Evenmin toont zij een oprechte bekering

tot het christendom aan, waardoor niet aangenomen kan worden dat zij zich bij terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

Wat betreft nog de aangehaalde verwestering, dient door de Raad te worden vastgesteld dat verzoekende partij op geen enkele manier in concreto aantoonst dat zij en/of haar zus 'verwesterd' zijn, temeer nu aan hun voorgehouden bekering geen enkel geloof kan worden gehecht. Er is geen enkel concreet element voorhanden dat dergelijke 'verwestering' in hun hoofde suggereert. Hun loutere verblijf in België volstaat geenszins om dergelijke 'verwestering' aan te tonen. Zij maken dan ook op geen enkele manier aannemelijk dermate verwesterd te zijn dat zij zich bij terugkeer niet (opnieuw) kan/kunnen aanpassen aan de in Iran heersende voorschriften. Evenmin worden door verzoekende partij concrete elementen bijgebracht waaruit blijkt dat zij en/of haar zus louter omwille van hun verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zullen worden en omwille hiervan gevisieerd en/of vervolgd zullen worden.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die niet aantoonst over een risicoprofiel te beschikken, louter omwille van haar verblijf in België en/of haar hoedanigheid van afgewezen asielzoeker bij terugkeer naar Iran gevisieerd en vervolgd zal worden door de Iraanse autoriteiten.

3.2.12. Waar verzoekende partij nog duidt op de algemene situatie in Iran, en in het bijzonder verwijst naar de mensenrechtenschendingen in het land en de protesten die er plaatsvinden, wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke.

3.2.13. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

3.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij en de door haar voorgehouden bekering geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.15. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonst dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.16. Wat betreft nog de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 26 juli 2022 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.“.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen concrete elementen bijbrengt die de vaststellingen die werden gedaan in het arrest inzake haar broer E. R. alsnog in een ander daglicht plaatsen.

2.2.6. Wat betreft vooreerst het betoog van verzoekende partij dat haar situatie wezenlijk anders was en dat rekening gehouden moet worden met het feit dat zij een vrouw is, bemerkt de Raad dat deze uitleg niet volstaat om een ander licht te werpen op de vastgestelde onaannemelijkheden, incoherenties en tegenstrijdigheden in haar verklaringen en die van haar broer. Waar verzoekende partij immers in haar verzoekschrift een situatie tracht te schetsen waarin zij als vrouw zonder meer haar broer diende te volgen en niet tegen hem kon ingaan, tevens stellende dat zij “*onder dwang*” in aanraking kwam met het christendom, dient immers te worden vastgesteld dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op geen enkel moment gewag maakte van dergelijke ‘dwang’ door haar broer. Zij gaf daarentegen aan dat zij zelf reeds interesse had in het christendom en dat zij besloot haar broer te volgen toen zij zag dat hij er hetzelfde over dacht (notities CGVS, p. 15). Zij merkte hierbij tevens op dat zij in alles hetzelfde dacht als haar broer, dat ze dezelfde mening als hem deelde en dat ze hem vertrouwt en volgt (notities CGVS, p. 15). Dat zij zich hiertoe ‘gedwongen’ zou hebben gevoeld door haar broer, blijkt nergens uit haar verklaringen. Ook de in het verzoekschrift beweerde “*erg strikte opvoeding*” waarbij zij moest doen wat haar broers haar opdroegen, vindt nergens steun in de verklaringen die zij aflegde op het Commissariaat-generaal. Het komt derhalve evenmin overtuigend over dat zij thans in haar verzoekschrift beweert dat zij en haar broer niet met elkaar konden spreken over hun overtuigingen en hun geloof. Dit geldt des te meer nu zij tijdens haar persoonlijk onderhoud beweerde dat haar broer haar over “*alles*” vertelde (notities CGVS, p. 14). Indien zij overigens “*onder dwang*” door haar broer geïntroduceerd werd tot het christendom, mag het bovendien des te meer verbazen dat zij zo snel overtuigd zou zijn geraakt van het christendom.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij vooreerst aanvoert nooit beweerd te hebben protestants te zijn, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud wel degelijk uitdrukkelijk aangaf protestants te zijn (notities CGVS, p. 6 en 24). Ook het betoog in haar verzoekschrift dat zij louter onder invloed van haar broer in Iran een protestantse huiskerk bezocht, doch bij haar aankomst in België contact opnam met een katholieke kerk en ervoor koos om haar religieuze bekering binnen hetatholicisme voort te zetten, strookt geenszins met haar eerdere verklaringen. Tijdens haar persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond op 26 juli 2022, i.e. bijna een jaar na haar aankomst in België, gaf zij zoals reeds opgemerkt immers duidelijk aan protestants te zijn alsook was zij – weliswaar onterecht – in de veronderstelling dat de kerk waar zij naartoe ging in Tienen een protestantse kerk betrof (notities CGVS, p. 24). Dat zij thans andere verklaringen aflegt, bevestigt dat *in casu* duidelijk sprake is van een onoprechte bekering en opportunistische geloofsactiviteiten. Haar plotse ommezwaai naar hetatholicisme – zij verklaart op 9 maart 2023 te zijn gedoopt in een katholieke kerk te Leuven – kan dan ook opmerkelijk

worden genoemd, temeer nu zij nalaat *in concreto* toe te lichten waarom zij het katholicisme verkiest boven het protestantisme. Overigens gaf zij tijdens haar persoonlijk onderhoud nog aan dat protestanten minder beperkingen hebben en vrijer zijn dan katholieken (notities CGVS, p. 24). In het licht van haar verklaring zich van de islam te hebben afgekeerd (onder meer) omdat zij vond dat er te veel beperkingen en verplichtingen waren (notities CGVS, p. 4), is het dan ook bevreemdend dat zij thans voorhoudt het katholicisme te verkiezen boven het protestantisme.

2.2.8. Waar haar een gebrekkige kennis over het christendom wordt verweten, oppert verzoekende partij dat zij niet pretendeert alles over het christendom te weten. Zij benadrukt dat zij wel degelijk onderzoek deed op het internet alsook artikels en boeken over het christendom te hebben gelezen. Tevens merkt zij op nog moeite te hebben met de zwaarwichtige taal die zowel in de Bijbel als tijdens religieuze vieringen wordt gebruikt.

De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat van verzoekende partij verwacht wordt dat zij alles over het christendom zou weten. Aangezien een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, kan in alle redelijkheid wel van verzoekende partij verwacht worden dat zij een grondige kennis over het geloof tot hetwelke zij zich bekeerd heeft, aan de dag legt. Zij het tevens herhaald dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud duidelijk aangaf protestants te zijn, waardoor eveneens van haar verwacht mag worden dat zij over een goede kennis over deze stroming beschikt. *In casu* doet het derhalve wel degelijk afbreuk aan haar bewering overtuigd (protestants) christen te zijn dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud Pasen en Hemelvaart met elkaar verwarde en ook over Pinksteren niets kon zeggen (notities CGVS, p. 23). Nochtans bevestigde zij dat Pasen belangrijk is voor een protestant, dat zij hierover informatie had opgezocht en Pasen had gevierd (notities CGVS, p. 22). Evenmin is het onredelijk om van haar te verwachten dat zij zou weten welke sacramenten de protestanten kennen en niet verkeerdelijk zou verklaren dat alle stromingen van het christendom dezelfde sacramenten kennen. In het licht van haar eigen verklaring dat zij in een Perzische bijbel leest (notities CGVS, p. 26), is het tevens bevreemdend dat zij onjuist verklaarde dat zij Genesis las in het Nieuwe Testament, nu zij het Oude Testament nog niet had gelezen (notities CGVS, p. 25-26). Haar bewering in de Bijbel te lezen wordt tevens ondergraven door de vaststelling dat zij geen enkele naam van de evangelisten kent en verkeerdelijk meent dat Johannes Jezus had verraden (notities CGVS, p. 25-26). Dat zij Jezus als een profeet beschouwde (notities CGVS, p. 25-26), is eveneens merkwaardig. Aangezien dit eerder elementaire zaken van het christendom betreffen, kan verzoekende partij niet volstaan met een verwijzing naar de zwaarwichtige taal die gebruikt wordt in de Bijbel en tijdens religieuze vieringen om haar gebrekkige kennis te verklaren. Gelet op haar bewering in een Perzische bijbel te lezen, onderzoek te hebben gedaan op het internet alsook artikels en boeken over het christendom te hebben gelezen, kan in alle redelijkheid van haar worden verwacht dat zij bovenvermelde zaken zou weten, *quod non*.

2.2.9. Inzake haar doopsel en kerkgang in België, waaromtrent verzoekende partij een attest van de Pastorale zone Leuven aan de Dijle d.d. 10 maart 2023 en een afschrift van het doopregister d.d. 9 maart 2023 bijbrengt (bijlagen 6 en 7 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat ingevolge van het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van haar bekering in Iran en de hieraan gekoppelde voorgehouden problemen als gevolg van religieuze vervolging, het gedreven etaleren van de beleving van haar nieuwe geloofsovertuiging in België duidelijk een opportunistisch karakter heeft dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het benadrukken van deze geloofsbeleving in België doet dan ook geen afbreuk aan het absoluut ongeloofwaardig bevinden van de in hoofde van verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek. Het louter in het bezit zijn van een doopcertificaat bewijst voorts niet dat men ook op oprechte gronden tot dit geloof is bekeerd. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen.

2.2.10. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aan dat zij in België het slachtoffer werd van slagen en verwondingen vanwege haar broer E. R. Ter staving hiervan legt zij een attest van klachtneerlegging d.d. 17 maart 2023, foto's van haar verwondingen en een medisch attest d.d. 15 maart 2023 neer (bijlagen 3-5 van het verzoekschrift). Zij stelt problemen te kennen met haar familie wegens de levensstijl die zij in België heeft en ook omwille hiervan een terugkeer naar Iran te vrezen. Het gedrag van haar broer vormt hiervan een bewijs, aldus verzoekende partij.

In het verlengde van het voorgaande benadrukt de Raad vooreerst dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op geen enkel moment melding maakte van een vrees ten aanzien van haar broer. Het komt dan ook allerminst overtuigend over dat zij er thans in haar verzoekschrift voor het eerst gewag

van maakt dat haar broer haar zowel in Iran als in België onder druk zet, temeer nu zij nergens enige uitleg verschaft waarom zij dit niet eerder vermeldde. Verzoekende partij biedt dan ook geen duidelijk zicht op de aard van de relatie met haar broer, dit in weerwil van haar medewerkingsplicht.

Wat betreft de door haar aangehaalde slagen en verwondingen door haar broer E. R., stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat hieromtrent enige concrete toelichting te geven. Zij licht geheel niet toe waar, wanneer of waarom haar broer geweld tegen haar gebruikte, noch wat haar broer concreet heeft gedaan. Zij lijkt voor te houden dat haar broer geweld tegen haar gebruikte omdat zij in België een relatie heeft met een Turkse man, doch brengt zij niet het minste bewijs aan van deze relatie. Ook de door haar bijgebrachte stukken bevatten nauwelijks concrete informatie over de feiten waarvan verzoekende partij het slachtoffer zou zijn geworden. Het attest van klachtneerlegging (bijlage 3 van het verzoekschrift) maakt louter melding van slagen en verwondingen vanwege haar broer E. R., doch bevat geen informatie omtrent de concrete omstandigheden. Waar het document schriftelijke verklaringen bevat van verzoekende partij, genoteerd in het Farsi, dient te worden vastgesteld dat deze niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging toe deze passage niet in overweging. Dergelijk attest toont overigens hoe dan ook slechts aan dat verzoekende partij een klacht neerlegde, doch vormt het geen bewijs van de beweerdde feiten. Wat betreft het attest van slagen en verwondingen d.d. 15 maart 2023 opgesteld in het Heilig Hart ziekenhuis te Leuven (bijlage 5 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat dit attest geen enkele concrete informatie bevat omtrent de precieze verwondingen van verzoekende partij, de precieze omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen en door wie of wat deze verwondingen veroorzaakt werden. In het attest wordt enkel aangegeven dat de letsels volgens de verklaringen van de patiënt (*i.e.* verzoekende partij) veroorzaakt werden door een “*Vechtpartij*”, dat de patiënt “*Licht gewond*” was en “*(i)n het ziekenhuis en/of op spoedgevallendienst onderzocht (werd) op datum 15-03-2023*”. De Raad acht het overigens opmerkelijk dat indien verzoekende partij daadwerkelijk werd opgenomen in het ziekenhuis wegens slagen en verwondingen veroorzaakt door haar broer, in het attest de oorzaak “*Vechtpartij*” werd aangekruist in de lijst van mogelijke oorzaken en niet “*Slagen en verwondingen*”, nochtans tevens vermeld in de lijst van mogelijke oorzaken. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij een aantal foto's neerlegt waarop zij letsels vertoont (bijlage 4 van het verzoekschrift). De Raad wijst er evenwel op dat aan dergelijke privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien laat verzoekende partij geheel na deze foto's, die overigens niet gedateerd zijn, *in concreto* toe te lichten. Zij verduidelijkt nergens de concrete oorzaak van de letsels noch de precieze omstandigheden waarin de letsels werden opgelopen. Deze foto's volstaan dan ook niet om het door haar beweerdde geweld vanwege haar broer aan te tonen.

De Raad besluit dan ook dat verzoekende partij er niet in slaagt het door haar voorgehouden geweld van haar broer aannemelijk te maken. Derhalve toont zij evenmin haar bewering aan problemen met haar familie te ondervinden wegens haar levensstijl in België. In zoverre zij voorhoudt dat haar familieleden in Iran niet akkoord gaan met haar levensstijl alhier, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft waarvan verzoekende partij geen enkel bewijs bijbrengt.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog stelt dat zij in België deelnam aan verschillende betogingen, bemerkt de Raad dat dit eveneens een blote bewering betreft nu zij hiervan niet het minste bewijs voorlegt.

2.2.12. Verder voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog verschillende stukken waarmee zij haar integratie in België wenst aan te tonen (bijlagen 11-19 van het verzoekschrift). Per aanvullende nota brengt zij in dit verband nog een aantal stukken bij, met name een “*Certificaat cursus Nederlands d.d. 12 juni 2023*” en een “*Arbeidscontract voor onbepaalde duur d.d. 10 april 2023*” (zie rechtsplegingsdossier, stuk 12, aanvullende nota, bijlagen 1-2). In haar verzoekschrift wijst zij er ook op dat zij in België geen hoofddoek draagt.

De Raad oordeelt evenwel dat uit deze elementen *an sich* geen gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar Iran kan worden afgeleid. Zij herhaalt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt problemen te kennen met haar familie wegens haar levensstijl in België. Mede rekening houdend met haar ongeloofwaardige bevonden bekering tot het christendom, blijkt verder uit niets dat verzoekende partij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Iran vigerende wetten, regels, gebruiken en kledingvoorschriften.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten omtrent de situatie van christenen in Iran, dewelke zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 8-10), wijst de Raad er in de eerste plaats op dat deze verwijzing naar algemene informatie geenszins volstaat om de door haar voorgehouden bekering tot het christendom in Iran en de problemen die zij omwille hiervan beweert te kennen met de Iraanse autoriteiten aan te tonen. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekende partij er werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft, gelet op bovenstaande vaststellingen, desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad herhaalt dat uit het voorgaande blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van haar bekering. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een oprechte bekering tot het christendom, waardoor niet kan worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

2.2.14. Verzoekende partij kan evenmin volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor vrouwen in Iran om een nood aan internationale bescherming in haar hoofde aan te tonen. Zij dient zulke nood aan internationale bescherming *in concreto* aan te tonen, alwaar zij, gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke blijft.

2.2.15. In haar aanvullende nota lijkt verzoekende partij nog te menen dat zij wegens haar verblijf in België en haar hoedanigheid van afgewezen asielzoeker bij terugkeer naar Iran dreigt te zullen geviséerd en vervolgd door de Iraanse autoriteiten. Zij citeert desbetreffend passages uit de recente “COI Focus” betreffende “*Iran: Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten*” van 10 mei 2023, dewelke ook door verwerende partij werd neergelegd per aanvullende nota d.d. 25 juli 2023 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10).

De Raad wijst er evenwel op dat uit de “COI Focus” betreffende “*Iran. Behandeling van terugkeerders*” van 30 maart 2020 en de “COI Focus” betreffende “*De situatie van bekeerlingen naar het christendom*” van 26 februari 2021 (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, delen 4 en 5) blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Uit deze informatie blijkt dat het personen zijn die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. De informatie uit de door partijen bijgebrachte “COI Focus” betreffende “*Iran. Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten*” van 10 mei 2023 ligt in dezelfde lijn. Deze informatie bevestigt dat naar het thuisland terugkerende Iraniërs doorgaans geen problemen ondervinden, dat illegaal vertrek hooguit resulteert in een boete of een voorwaardelijke gevangenisstraf, dat geen berichtgeving wordt gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming uit Europa die na terugkeer problemen ondervonden hebben met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts evenmin melding maken van grote problemen desbetreffend en dat het eerder personen zijn met een verhoogd risicoprofiel die in de belangstelling staan van voormelde autoriteiten.

In casu is van dergelijk verhoogd risicoprofiel echter geenszins sprake, nu geen enkel geloof wordt gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partij en zij aldus niet aannemelijk maakt dat zij reeds voor haar vertrek uit Iran in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten. Evenmin toont zij een oprechte bekering tot het christendom aan, waardoor niet aangenomen kan worden dat zij zich bij terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten. Van haar beweerde deelname aan betogingen in België brengt zij voorts niet het minste bewijs bij. Ten slotte blijkt ook uit niets dat verzoekende partij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Iran vigerende wetten, regels, gebruiken en kledingvoorschriften.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die niet aantoonde over een verhoogd risicoprofiel te beschikken, louter omwille van haar verblijf in België en/of haar hoedanigheid van afgewezen asielzoeker bij terugkeer naar Iran geviséerd en vervolgd zal worden door de Iraanse autoriteiten.

2.2.16. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.17. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 26 juli 2022 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT